

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšera a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **K. S.**, zastoupen Mgr. Janem Slunečko, advokátem se sídlem Opletalova 1337/29, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 1 Az 66/2019 - 32,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 1 Az 66/2019 - 32, **se zrušuje.**
- II.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2019, č. j. OAM-3173/VL-10-ZA05-PD8-2004, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III.** Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 6 800 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Slunečko, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 12. 2006, č. j. OAM-3173/VL-10-L06-2004, udělil žalovaný žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“) na dobu 15 měsíců, neboť dovedl, že podle zpráv o zemi původu by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu.

[2] Doplňková ochrana byla žalobci následně opakovaně prodlužována (rozhodnutími ze dne 26. 2. 2008, ze dne 3. 9. 2009, ze dne 31. 8. 2010, ze dne 6. 9. 2011, vždy o dalších 12 měsících, a dále rozhodnutími ze dne 29. 10. 2012, ze dne 22. 10. 2014 a ze dne 1. 11. 2016 vždy o dalších 24 měsících) s odůvodněním, že v Bělorusku nedošlo k podstatné změně situace s ohledem

na potíže žalobce. Důvody udělení doplňkové ochrany tak trvaly nadále a nenastaly okolnosti pro její odnětí.

[3] Dne 18. 10. 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a zákona o azylu. Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2019, č. j. OAM-3173/VL-10-ZA05-PD8-2004, žalovaný rozhodl podle § 53a odst. 4 zákona o azylu, že se žalobci neprodlužuje doplňková ochrana.

II.

[4] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu u Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), který ji v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav. Jeho závěr o podstatném zlepšení bezpečnostní situace v Bělorusku a klasifikace žalobce jako osoby, které při návratu nehrozí žádné příkoří ze strany běloruských státních orgánů, je přezkoumatelný a podložený obsahem aktuálních zpráv o zemi původu. Lidskoprávní situace v Bělorusku sice není ideální, oproti roku 2006 však došlo ke zlepšení, které lze v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu považovat za trvalé a zásadní, a není tedy již důvod domnívat se, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Žalobce nepatří do žádné skupiny osob, která je v Bělorusku vystavena potížím se státními orgány. Není v Bělorusku trestně stíhán, nebyl politickým vězněm a jeho politické aktivity v minulosti nebyly příliš výrazné. Doplňková ochrana byla žalobci v roce 2006 udělena pouze na základě objektivně nepříznivé situace v zemi původu, která se však již změnila. V podrobnostech odkazuje zdejší soud na rozsudek městského soudu, který je stejně jako zde uváděná judikatura Nejvyššího správního soudu k dispozici na www.nssoud.cz.

III.

[5] Žalobce (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost. Vymezil se proti závěru městského soudu a žalovaného, že v Bělorusku došlo k podstatné změně bezpečnostní situace. Poukázal např. na aktuální situaci po prezidentských volbách či na zatýkání osob nesouhlasících s tamním režimem. Dle stěžovatele měl městský soud v souladu se zásadou materiální pravdy zjišťovat skutkový stav věci, a to i bez důkazních návrhů stěžovatele. Městský soud pochybil, jestliže zcela ignoroval široce dostupné zprávy médií, mezinárodních institucí a organizací i neziskových uskupení o dlouhodobé eskalaci lidskoprávní situace v Bělorusku, a vycházel pouze z obsahu správního spisu. V důsledku nesprávného zjištění skutkového stavu soudem je jeho rozsudek dle stěžovatele nepřezkoumatelný a rovněž nezákonný z důvodu nesprávného právního posouzení. Stěžovatel proto navrhl, aby zdejší soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti označil námitky stěžovatele za neopodstatněné. Jeho rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a zásadami řízení. I soud své úvahy logickým a srozumitelným způsobem odůvodnil, napadený rozsudek proto nelze považovat za nezákonný či vadný. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost či zamítl.

pokračování

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a odst. 1 s. ř. s. přijatelná, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Výkladem institutu přijatelnosti se Nejvyšší správní soud zabýval například v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, na které pro stručnost odkazuje.

[9] Stěžovatel neuvedl nic bližšího k tomu, proč se domnívá, že je jeho kasační stížnost přijatelná. Z jejího obsahu vyplývá, že důvod přijatelnosti stěžovatel spatřuje především v tom, že městský soud přejal nesprávný skutkový závěr žalovaného o podstatné změně situace v Bělorusku, která odůvodňuje zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doplňkové ochrany.

[10] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že se městský soud při hodnocení bezpečnostní situace v Bělorusku dopustil pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Skutková podstata užitá žalovaným totiž nemá oporu ve spisech. Z uvedeného důvodu vyhodnotil kasační stížnost nejen jako přijatelnou, ale i jako důvodnou.

[11] Podle § 53a odst. 4 věty čtvrté zákona o azylu *[m]inisterstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požádající doplňkové ochrany i nadále hrozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).*

[12] Základem řízení o prodloužení doplňkové ochrany je posouzení toho, zda se významně a dlouhodobě změnila okolnosti, pro které byla žadateli udělena doplňková ochrana (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 1 Azs 34/2009 - 55). Ve stěžovatelově případě shledal žalovaný nebezpečí vážné újmy podle § 14a odst. 2 písm. b), spočívající v *mučení nebo nelidském či ponižujícím zacházení nebo trestání.*

[13] Správní orgán pak nese důkazní břemeno v otázce, zda nadále trvá původní důvod udělení doplňkové ochrany, nebo zda se naopak situace v domovském státě cizince stabilizovala a tato změna je natolik významná a trvalé povahy, že cizinci nehrozí reálné nebezpečí vážné újmy a odůvodňuje to zamítnutí žádosti o prodloužení doplňkové ochrany (srov. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013 - 35).

[14] Dle Nejvyššího správního soudu však žalovaný v uvedeném stěžejním bodě neunesl své důkazní břemeno. Žalovaný udělil stěžovateli doplňkovou ochranu dne 29. 12. 2006. V rozhodnutí uvedl, že neshledal důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, neboť stěžovatelem popisované problémy s běloruskou policií z důvodu jeho účasti v opozičním hnutí „Maladaja Gramada“ a na protivládních protestních akcích nevyhodnotil jako pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu ani neshledal, že by z tohoto důvodu mohl mít stěžovatel odůvodněný strach z pronásledování dle § 12 písm. b) zákona o azylu (s. 4–6 rozhodnutí). Rovněž nedospěl k závěru, že by uvedené skutečnosti zakládaly důvod pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu. Přesto však dovedl, že v případě návratu do vlasti hrozilo stěžovateli skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Dle zpráv o zemi původu, z nichž žalovaný při udělení doplňkové ochrany vycházel (vztahujících se k období let 2005–2006), byla situace v oblasti lidských práv

v Bělorusku velmi špatná a v některých oblastech se dokonce zhoršovala. Vláda prezidenta Alexandra Lukašenka významně omezovala svobodu projevu a sdružování. Bylo zaznamenáno svévolné věznění občanů za kritizování oficiálních činitelů či za účast na veřejných demonstracích, špatné zacházení s vězni a jejich mučení ve vazbě, používání síly k rozhánění pokojných demonstrací. Soudnictví nefungovalo nezávisle, prokurátoři vznášeli falešná obvinění a soudy na základě nich vynášely odsuzující rozsudky. Státní moc svévolně zasahovala do soukromého a rodinného života, porušovala nedotknutelnost obydlí i listovní tajemství. Žalovaný na základě uvedených informací u stěžovatele shledal existenci skutečného nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1, 2 písm. b) zákona o azylu, pročež přistoupil k udělení doplňkové ochrany.

[15] Rozhodnutími ze dne 26. 2. 2008, ze dne 3. 9. 2009, ze dne 31. 8. 2010, ze dne 6. 9. 2011, ze dne 29. 10. 2012 a ze dne 22. 10. 2014 žalovaný stěžovateli prodlužoval doplňkovou ochranu s odůvodněním, že v Bělorusku nedošlo k podstatné změně situace s ohledem na potíže stěžovatele, a tedy důvody udělení doplňkové ochrany trvaly nadále a nenastaly okolnosti pro její odnětí. Při prodloužení doplňkové ochrany v roce 2016 doplnil žalovaný správní spis o Informaci Ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 2. 6. 2016, výroční zprávu Freedom House 2016 a výroční zprávu Human Rights Watch 2016, dle které sice prezident Lukašenko propustil z humanitárních důvodů 6 lidí z opozice vězněných na základě politicky motivovaných důvodů, avšak celková situace lidských práv v Bělorusku se nezlepšila. Rozhodnutím ze dne 1. 11. 2016 pak žalovaný rozhodl o prodloužení doplňkové ochrany o 24 měsíců s odůvodněním, že situaci v Bělorusku nelze považovat natolik uspokojivou, aby umožňovala jeho bezpečný návrat do vlasti.

[16] V napadeném rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany ze dne 18. 11. 2019 žalovaný odkázal na celkem čtyři zprávy o zemi původu [(1) Informace Jamestown Foundation/Euroasia Daily Monitor ze dne 18. 1. 2018; (2) Zpráva Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2018 ze dne 13. 3. 2019; (3) Informace Ministerstva vnitra - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 6. 2019; (4) Informace Ministerstva zahraničních věcí „Bělorusko“ ze dne 6. 6. 2019]. Po zhodnocení jejich obsahu konstatoval, že v Bělorusku došlo v období od udělení doplňkové ochrany k podstatnému vývoji v zahraničně-politickém směřování země, dochází k postupnému sblížení se západními zeměmi, což se pozitivně projevuje v oblasti dodržování lidských práv. Jelikož stěžovateli byla doplňková ochrana udělena „z důvodu celkové neuspokojivé bezpečnostní situace v Bělorusku“ (viz s. 5 rozhodnutí o neprodloužení doplňkové ochrany), odpadly vzhledem k vývoji tamní situace okolnosti, pro které byla doplňková ochrana udělena. Stěžovateli proto dle žalovaného nic nebrání v tom, aby se do své vlasti navrátil.

[17] Nejvyšší správní soud nesdílí názor žalovaného, že by z obsahu jím shromážděných zpráv o zemi původu bylo možno usuzovat na významnou změnu „celkové neuspokojivé bezpečnostní situace“ v Bělorusku, která by odůvodňovala zamítnutí žádosti stěžovatele o prodloužení doplňkové ochrany.

[18] Informace Ministerstva vnitra - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 14. 6. 2019 v bodě 1, který se věnuje oblasti politické situace a lidských práv výslovně uvádí: „*Ačkoliv běloruské zákony zakazují prakticky mučení a jiného krutého, ponižujícího a nelidského zacházení nebo trestání, běloruské bezpečnostní složky se k tomuto postupu uchýlovaly, např. používaly bití vyslýchaných. (...) V případě porušování lidských práv nebo mučení docházelo k potrestání pachatelů dopustivších se podobných provinění pouze sporadicky. Mučení a nelidského zacházení se dopouštěly zejména běloruská policie a tajné služby, objevovalo se též mezi branci v armádě. Mučení bylo jedním z hlavních témat bilaterálního dialogu o lidských právech s EU.*“

pokračování

[19] Dle zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o dodržování lidských práv v roce 2018 ze dne 13. 3. 2019 se mezi problémy v dodržování lidských práv řadilo „mučení, *svévolné zatýkání a věznění, život obrozňující podmínky ve věznicích, svévolné či nezákonné zasahování do soukromí, neopodstatněné omezování svobody projevu, tisku a internetu včetně cenzury, blokování webových stránek, (...). Činitelé na všech úrovních fungovali beztrestně a nepodnikali kroky ke stíhání či potrestání úředníků ve vládě či bezpečnostních složkách, kteří se dopustili porušení lidských práv.*“ V části C pak tato zpráva upřesňuje, že „[p]říslušníci Výboru státní bezpečnosti (KGB), pořádkové policie a dalších bezpečnostních složek však přesto své zadržené příležitostně bili, často když pracovali v utajení a v civilním oděvu. Bezpečnostní složky údajně rovněž špatně zacházely s osobami během vyšetřování. Policisté příležitostně bili osoby během zatýkání.“ V navazující části D je dále uvedeno, že policie běžně ignoruje pravidlo o povinnosti požádat prokurátora o povolení zadržet osobu na dobu delší než 3 hodiny. Úřady smí podezřelého zadržet až na 10 dní bez vznesení formálního obvinění a následně až na 18 měsíců po vznesení obvinění, zadržení lze prodlužovat bez souhlasu soudce. Případné stížnosti ohledně zákonnosti uvěznění jsou často zastavovány a ignorovány.

[20] Z Informace Ministerstva zahraničních věcí „Bělorusko“ ze dne 6. 6. 2019 se podává, že pokud byla určitá osoba před opuštěním země v hledáčku milice nebo jiného státního orgánu, budou se o ni tyto instituce zajímat i po jejím návratu do země po delším pobytu v zahraničí.

[21] Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11. 2. 2021, č. j. 7 Azs 249/2020 - 29, v řízení ve věci prodloužení doplňkové ochrany musí správní orgán doložit, že skutkové okolnosti, které jej dříve vedly k udělení doplňkové ochrany, již nyní nejsou dány. Na přesnou povahu potíží, které hrozily stěžovateli při návratu do vlasti, lze usuzovat pouze z obsahu správního spisu. Soud tedy zkoumá, jaké argumenty vedly správní orgán k udělení doplňkové ochrany a zda tyto argumenty byly aktuálními zprávami o zemi původu vyvráceny. Byla-li stěžovateli udělena doplňková ochrana – slovy žalovaného – z důvodu neuspokojivé celkové situace v Bělorusku, je nyní předmětem posouzení to, zda se tato situace změnila natolik, že ji lze označit za uspokojivou. Při porovnání obsahu zpráv o zemi původu, z nichž žalovaný vycházel při udělení doplňkové ochrany stěžovateli, a výše citovaných zpráv lze konstatovat, že závěry žalovaného o podstatném zlepšení bezpečnostních poměrů jsou v rozporu se správním spisem a rovněž jsou částečně nepřezkoumatelné. Nejvyšší správní soud zásadní změny v oblasti „celkové situace v Bělorusku“ z obsahu správního spisu nerozpoznal. Z informací shromážděných ve správním spisem a shrnutých výše naopak vyplývá, že situace v Bělorusku se nijak zásadně nezměnila. Nejvyššímu správnímu soudu tak není jasné, na jakých skutkových a právních závěrech stojí závěr žalovaného o neexistenci vážné újmy. Skutečnost, že stěžovatel není představitelem opozice, nebyl politickým vězněm a ani nebyl pronásledován za uplatňování politických práv, je v tomto ohledu nerozhodná, jelikož tomu tak bylo i v době udělení doplňkové ochrany (a jejího předchozího prodloužení). Tehdy přitom žalovaný na stěžovatele evidentně nahlížel jako na osobu, které může hrozit nebezpečí z důvodu celkové neuspokojivé situace v Bělorusku. Z aktuálních zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu, přitom nevyplývá, že by se situace v Bělorusku zlepšila oproti době udělení (prodloužení) doplňkové ochrany stěžovateli, a tudíž že by stěžovateli s ohledem na takovou změnu již nehrozilo nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Závěr žalovaného, že odpadly okolnosti, pro které byla stěžovateli doplňková ochrana udělena, tedy nemá oporu ve správním spise. Bude proto na žalovaném, aby se těmito skutečnostmi zabýval a opětovně je právně vyhodnotil. Podpůrně poukazuje Nejvyšší správní soud na svou aktuální judikaturu, např. na rozsudek ze dne 11. 2. 2021, č. j. 7 Azs 249/2020 - 29.

[22] Nejvyšší správní soud doplňuje, že nepřisvědčil kasační námitce stěžovatele, v níž městskému soudu vytýkal, že sám nevyhledával důkazy za účelem zjištění aktuální situace v Bělorusku. Jak uvedl zdejší soud již v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 8 As 9/2013 - 30,

„stěžovatel se mylil, pokud se domníval, že v řízení před správními soudy platí zásada vyhledávací a že městský soud byl povinen z vlastní iniciativy vyhledávat důkazy pro ověření tvrzení stěžovatele. Zásada vyhledávací se typicky uplatní např. ve správním řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu), nikoliv v soudním řízení správním (blíže viz např. rozsudek ze dne 7. 4. 2011, č. 5 As 7/2011 – 48, č. 2412/2011 Sb. NSS, nebo ze dne 30. 5. 2013, č. 2 Afs 32/2012 – 33). Soudy ve správním soudnictví přezkoumávají napadené rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.). Účelem soudního přezkumu není na základě vlastní iniciativy zjistit nepochybně skutečný stav věci (srov. § 3 správního řádu), ale poskytnout ochranu tomu, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech v důsledku vydání správního rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (blíže viz např. rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. 3 As 11/2005 – 103).“ (důraz přidán). Městský soud proto nepochybil, jestliže sám nevyhledával informace o zemi původu stěžovatele.

[23] Pro úplnost kasační soud dodává, že pro nyní projednávanou věc nejsou přílehlavé závěry usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 1. 2020, č. j. 7 Azs 168/2019 - 33, ze dne 19. 2. 2020, č. j. 9 Azs 354/2019 - 40, ze dne 12. 2. 2020, č. j. 10 Azs 435/2019 - 28, či ze dne 29. 1. 2020, č. j. 10 Azs 436/2019 - 28, na která odkazoval městský soud. Ve všech těchto věcech byly dány odlišné skutkové okolnosti, pro které závěry daných usnesení nelze aplikovat na nyní posuzovaný případ.

[24] Nejvyšší správní soud tedy shledal kasační stížnost důvodnou, neboť závěr žalovaného o podstatné změně situace v Bělorusku nemá oporu ve spisech. Proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek městského soudu. Jelikož již v řízení před městským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalovaného, přistoupil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rovněž ke zrušení tohoto rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.].

[25] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalovaného, rozhodl také o náhradě nákladů řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení.

[26] Ze spisu městského soudu nevyplývá, že by stěžovateli v řízení o žalobě jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly. Stěžovatel neměl náklady se zaplacením soudního poplatku, neboť cizinci jsou v řízení ve věcech mezinárodní ochrany osvobozeni od placení soudního poplatku podle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Neměl ani náklady spojené s právním zastoupením, neboť v řízení před městským soudem stěžovatel nebyl zastoupen.

[27] V řízení o kasační stížnosti stěžovatel rovněž neměl náklady se zaplacením soudního poplatku, byl však již zastoupen advokátem na základě plné moci, stěžovateli proto náleží náhrada nákladů na zastupování. Nejvyšší správní soud přiznal odměnu za dva úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] a sepsání doplnění kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Za dva úkony právní služby náleží zástupci odměna ve výši 2 x 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. advokátního tarifu], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon (§ 13

pokračování

odst. 4 advokátního tarifu). Advokát nedoložil, že by byl plátcem DPH; celkem tedy jeho odměna činí částku ve výši 6 800 Kč. Žalovaný je proto povinen stěžovateli uhradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 6 800 Kč, a to ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Jana Slunečko, advokáta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu